II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 25 november 1998

om Tysklands åtgärder till förmån för InfraLeuna Infrastruktur und Service GmbH

(delgivet med nummer K(1998) 3840)

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(1999/646/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

efter att i enlighet med ovan nämnda artikel ha gett berörda parter tillfälle att inkomma med synpunkter, med beaktande av dessa synpunkter, och

av följande skäl:

I. FÖRFARANDET

Genom en skrivelse av den 15 april 1997 underrättade kommissionen Tyskland om sitt beslut av den 12 mars 1997 om att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 i EG-fördraget. Anledningen till detta var att det var oklart om åtgärder från Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben (nedan kallat BvS) uppgående till 765 miljoner tyska mark och delstaten Sachsen-Anhalt på 300 miljoner mark till förmån för InfraLeuna Infrastruktur und Service GmbH (nedan kallat InfraLeuna) skulle anses vara statligt stöd, och om dessa åtgärder i så fall var förenliga med den gemensamma marknaden.

Kommissionens beslut att inleda ett förfarande offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* [1], och övriga medlemsstater och andra berörda parter uppmanades att inkomma med synpunkter på fallet. Genom en skrivelse av den 14 augusti 1997 yttrade sig Tyskland om beslutet.

Synpunkter från en medlemsstat, tre branschorganisationer och fyra företag, som inkommit till kommissionen då förfarandet inleddes, förmedlades till Tyskland genom en skrivelse av den 28 augusti 1997. Genom en skrivelse av den 17 november 1997 yttrade sig Tyskland om dessa synpunkter.

I skrivelser av den 14 maj 1997, 1 december 1997 och 18 mars 1998 översände kommissionen frågor till Tyskland, som framkommit i samband med fallet. Tyskland besvarade dessa frågor i en skrivelse av den 14 augusti 1997 och i skrivelser av den 9 januari 1998 och 10 juli 1998. För att ytterligare klargöra sakförhållandena och enskilda punkter i fallet hölls möten mellan Tyskland och kommissionen den 7–8 juli 1997 i Leuna samt den 30 april 1998 och 28 juli 1998 i Bryssel.

II. FAKTA

Av de skrivelser som nämns ovan och de redogörelser som Tyskland lämnat under de möten som nämns ovan framgår följande fakta:

1. Bakgrund och historia

Det föreliggande fallet gäller privatiseringen av infrastrukturen för den kemiska industrin vid produktionsorten Leuna i Sachsen-Anhalt, en region som är stödberättigad enligt artikel 92.3 a i EG-fördraget [2].

[1] EGT C 196, 26.6.1997, s. 3.

[2] Kommissionens beslut N 464/93 SG(94) D/5633 av den 22 april 1994 och N 613/96 SG(97) D/488 av den 23 januari 1997, giltigt till och med 1999.

Med sammanlagt ca 90 000 anställda var kemiproduktionen en av de viktigaste industrierna i f.d. DDR. Den kemiska industrin fanns i Sachsen-Anhalt och Sachsen, i den s.k. kemitriangeln (Chemiedreieck). Kännetecknande för denna industri var att produktionen var koncentrerad till några få, jättelika statsägda företag, som var sammanknutna och beroende av varandra för sin försörjning med råvaror, mellanprodukter, energi m.m. Med sina 26 000 anställda utgjorde kemiproduktionen i Leuna en betydande del av kemitriangeln.

Efter återföreningen 1990 inledde Treuhandanstalt (nedan THA) sitt arbete på att privatisera den kemiska industrin. Först måste man skapa ekonomiska enheter, som till sin storlek var sådana att de överhuvudtaget kunde väcka potentiella köpares intresse. Därför bildade THA 1990 i produktionsorten Leuna Leuna-Werke AG, som direkt efterföljare till det ”folkägda företaget”(volkseigener Betrieb). I början av 1994 omvandlades detta företag till Leuna-Werke GmbH (nedan LWG) och i juni 1994 avstyckades Leuna-Werke Standortservice GmbH (nedan kallat LWS), som tillhandahöll den nödvändiga infrastrukturen i produktionsorten och försåg de olika produktionsenheterna där med de tjänster de behövde. Detta inbegrep bl.a. vägar i produktionsorten, rörbryggor, brandvärn, avfallsupplag, färskvattenförsörjning, avlopp, laboratorietjänster, kommunikationstjänster samt energi-, gas- och vattenförsörjning.

2. **THA:s privatiseringsarbete**

THA:s ursprungliga plan var att sälja hela produktionsorten Leuna, inklusive den befintliga infrastrukturen, som ett enda företag, och 1991/1992 bjöds Leuna-Werke AG ut genom ett internationellt, öppet och villkorslöst anbudsförfarande. Ingen investerare var emellertid villig att överta ett kemiföretag av denna storlek. Dessutom var anläggningarna i ett bedrövligt skick, vilket innebar att det skulle ha krävts betydande investeringar och åtgärder för att undanröja miljöföroreningarna.

Därför ändrade THA sin plan och arbetade sedan med målet att separera de olika produktionsområdena och privatisera dem var för sig. De avstyckade delarna bjöds ut genom ett öppet och villkorslöst anbudsförfarande, och till utgången av 1994 hade totalt 97 enheter privatiserats. De olika enheterna inom kemiproduktionen såldes till flera olika investerare (bl.a. UCB, Rhône-Poulenc och DOW). De största investerarna inom kemisektorn i produktionsorten var Linde AG, som övertog produktionen av tekniska gaser, och Caproleuna GmbH, ett helägt dotterföretag i DOMO-koncernen, […] (*), som förvärvade produktionen av kaprolaktam.

Medan de flesta produktionsområden kunde säljas, och produktionen således ökade betydligt, förblev infrastrukturen i produktionsorten i THA:s ägo, som i sin tur ställde den till sitt dotterföretag LWS förfogande.

I princip fanns det två alternativ för den fortsatta driften av infrastrukturen. För det första kunde offentliga myndigheter (delstaten eller kommunala företag) ta över den. För det andra fanns möjligheten att finna en privat köpare. För att bedöma behoven i produktionsorten och finna den bästa lösningen, vände sig THA 1992 till internationellt renommerade konsultföretag, som fick i uppdrag att genomföra studier av produktionsorten. Samtidigt gjordes olika försök att få delstaten Sachsen-Anhalt och kommunen Leuna att överta infrastrukturen. Förhandlingarna avbröts till slut sedan det blivit tydligt att varken delstaten eller kommunen var villig att fortsätta driften av anläggningarna.

De enda möjligheter som kvarstod var följaktligen att sälja till en privat investerare eller att THA själv fortsatte driften av infrastrukturen. I detta sammanhang måste THA beakta att det tidigare anbudsförfarandet visat att investerarna i allmänhet inte hade visat något intresse av att överta infrastrukturen och att endast ett fåtal företag kunde komma i fråga för att sköta driften på grund av produktionsortens storlek och de speciella typer av produktion som bedrevs där. Vidare hade man ingen klar uppfattning om vilken privatiseringsvariant som var mest ändamålsenlig för produktionsorten: skulle man försöka sälja hela infrastrukturen till en enda investerare eller skulle man dela upp den i olika delar och avyttra dessa till olika investerare?

Följaktligen började THA 1992 ta direkt kontakt med företag, som hade tillgång till den nödvändiga tekniska expertisen och specifika kunskaper om kemisektorn. Företag, som var av betydelse inom kemisektorn, och särskilt företag som redan fanns i produktionsorten, gavs möjlighet att undersöka produktionsorten. LWS beviljade inom ramen för due diligence ([3])-avtal ([4]) intressenter fullständig inblick i sin affärsverksamhet, och de fick ta del av detaljerad dokumentation om produktionsorten och av de undersökningar som nämns ovan. Genom detta tillvägagångssätt hoppades THA att väcka företagens intresse för produktionsorten och samtidigt få dem att delta i sökandet efter en genomförbar lösning.

Under perioden från slutet av 1992 till slutet av 1994 förhandlade THA med tre seriösa intressenter om försäljning av hela infrastrukturen: ett konsortium bestående av Thyssen, VEW och Steag, Mannesmann AG och det franska Compagnie Generale des Eaux (CGE). Förhandlingarna blev dock resultatlösa, eftersom inget passande bud lades fram. Ingen var villig att överta hela infrastrukturen och de ekonomiskt mindre intressanta delarna, som vägar och rörbryggor, skulle THA varit

(*) Delar av denna text har utformats så att konfidentiella uppgifter inte skall röjas. Dessa delar omges av en hakparentes och är markerade med en asterisk.

([3]) Den gängse undersökningsplikten.

([4]) Intressenterna fick full insyn i all affärsdokumentation, så att de kunde utarbeta anbud, men de måste samtidigt förplikta sig att inte missbruka dessa kunskaper.

tvunget att behålla. Vidare var intressenterna inte beredda att acceptera skyddsåtgärder mot en faktisk monopolställning (t.ex. i fråga om energi- och vattenförsörjningen), och de vägrade att ta på sig risken för utvecklingen av produktionsorten och för förlust av stora kunder, som eventuellt kunde föredra egna lösningar. Det visade sig att privatiseringen i produktionsorten skulle bli betydligt dyrare, och kanske till och med riskeras, om hela infrastrukturen övertogs av en enda intressent.

Jämsides med försöken att privatisera infrastrukturen som helhet, inledde THA i början av 1994 förhandlingar med olika investerare om försäljning av enskilda verk. Men även dessa ansträngningar måste i slutet av 1994 avbrytas som resultatlösa, eftersom många intressenter krävde försäljningsgarantier som inte kunde ges, olika delar visade sig vara osäljbara, det inte var möjligt att samordna de enskilda tilldelningarna och det inte kunde påvisas någon ekonomisk fördel vare sig för THA eller för produktionsorten.

Då de pågående förhandlingarna inte tycktes leda till någonting, sammankallade THA i början av 1994 en s.k. produktionsortskonferens, i syfte att föra privatiseringen framåt och få impulser till nya idéer. De företag som redan fanns i produktionsorten uppmanades att utarbeta och diskutera olika planer. Dessutom deltog Thyssen-Sonnenberg och Westdeutsche Instandhaltungsgesellschaft WIG, som var intresserade av saneringsoch underhållsarbetena. Resultatet av denna konferens blev en plan för ett integrerat infrastrukturföretag, som företagen i produktionsorten är delägare i, och som utöver den rena driften och omstruktureringen av infrastrukturen även skall ägna sig åt utvecklingen av produktionsorten och privatiseringen av de återstående tomterna och företagsdelarna. Efter det att planen gemensamt slagits fast, visade dock företagen vara mycket återhållsamma i fråga om att överta andelar i produktionsortsföretaget. I fortsättningen var endast Linde och Caproleuna villiga att börja förhandla om delägarskap i infrastrukturföretaget. I oktober 1994 undertecknades en avsiktsförklaring och i november 1994 ett preliminärt avtal om försäljning av 51 % av andelarna i det infrastrukturföretag som skulle bildas. Detta bildades den 15 februari 1995 under namnet InfraLeuna Infrastruktur und Service GmbH, som inledde sin verksamhet den 1 januari 1996. Den 22 maj 1996 undertecknades privatiseringsavtalet med Linde och Caproleuna (med verkan från den 1 januari 1996). Följaktligen övertog Caproleuna och Linde vardera 25,5 % av andelarna i InfraLeuna, medan THA:s efterföljare, BvS, behöll 49 % av andelarna. Köpesumman på totalt 1,53 miljoner mark motsvarade 51 % av InfraLeunas grundkapital på 3 miljoner mark. Målet är att förmå ytterligare investerare i produktionsorten att överta BvS:s ägarandelar, och att slutligen om möjligt alla företag som är etablerade i produktionsorten skall vara delägare i InfraLeuna.

3. **Beskrivning av planen**

THA genomförde privatiseringen på grundval av de förhållanden som rådde i produktionsorten, och följaktligen är Leuna en agglomeration av olikartade, juridiskt självständiga kemiska produktionsföretag. Infrastrukturen uppvisar, på grund av ett delvis ömsesidigt beroende mellan företagen, mångfalden av infrastrukturella kopplingar (särskilt rörledningar och rörbryggor) och anknytningen till exploateringsanläggningar (vägar, spår, avloppsvattenkanaler, energiförsörjningsanläggningar), en komplexitet som ställer krav som går långt utöver en exploatering av traditionella affärs- och industriområden. De produktionsföretag som är etablerade i produktionsorten är beroende av leveranser av olika råvaror och behöver därför en effektiv infrastruktur som möjliggör leveranserna. Eftersom leveranserna av olika tjänster (som energi, gas osv.) inte var säkrade, ställde köparna i samband med privatiseringen som villkor att THA/BvS skulle garantera att vissa tjänster stod till förfogande. I takt med privatiseringen framväxte på så sätt ett ytterst komplicerat flätverk av avtal, som ålade BvS långtgående leveransskyldigheter gentemot olika investerare. De befintliga anläggningarna var dock efter 40 år av planekonomi i ett bedrövligt tillstånd och i behov av en grundläggande förnyelse och sanering. Privatiseringen och utvecklingen av produktionsorten genom etablering av ytterligare företag måste fortsättas samtidigt som saneringen genomfördes.

De etablerade företagen hade däremot intresse av att infrastrukturen erbjöds till gynnsamt pris, och att dessutom företagsstrukturen i produktionsorten var sådan att å ena sidan leveranser av vissa mellanprodukter eller råvaror, som de behövde för sin produktion, garanterades, och å andra sidan att avnämare för deras egna produkter fanns etablerade i produktionsorten.

Den plan som utarbetades var den lämpligaste för att göra rättvisa åt produktionsortens särskilda egenskaper och samtidigt tjäna såväl BvS:s som investerarnas intressen. InfraLeuna genomför den omstrukturering och investeringar som krävs för att öka värdet av och modernisera infrastrukturen i produktionsorten. Företaget fortsätter att utveckla produktionsorten och försöker värva nya investerare för att de kvarblivande industritomterna och produktionsenheterna skall kunna säljas. För detta ändamål överfördes lämpliga byggnader och tomter inom området till företaget (sammanlagt cirka 190 hektar så kallade exploateringsområden (Ansiedlungsfläche)). Vidare erbjuder InfraLeuna infrastruktur för driften och nödvändiga tjänster i produktionsorten och möjliggör på så sätt utbyte och transport av varor samtidigt som leveranser till företagen säkras. Omstruktureringsfasen skall vara avslutad senast den 31 december 2000.

Investerarna är skyldiga att, inom ramen för en slags kooperativ sammanslutning, själva planera och organisera sin infrastruktur. Genom att de är delägare tillförs InfraLeuna nödvändig sakkunskap och expertis. De kan bedöma vilka typer av produktion som passar in i helhetsstrukturen och rationellt kompletterar företagsstrukturen i produktionsorten. Deras närhet till produktionsorten är en garanti för att tjänsteutbudet är anpassat till de verkliga behoven, att onödiga anläggningar undviks och att kostnaderna på så sätt minskas. Genom sin ställning som slutanvändare å ena sidan och som leverantörer

(bolagsmän i InfraLeuna) å andra sidan har de intresse av att priserna hålls nere samtidigt som de kan täcka sina kostnader för att tillhandahålla anläggningar och tjänster. Dessutom måste de ha ett ökat intresse av ytterligare integrationseffekter av en framgångsrik och balanserad utveckling av produktionsorten genom nyetableringar, eftersom det möjliggör en ökad försäljning av deras egna produkter och i sin tur tillförsäkrar dem leveranser till gynnsamma priser av de ämnen som de behöver för sin produktion.

För BvS erbjöd planen en möjlighet att överföra privatiseringsuppdraget och alla uppgifter som hörde till detta till InfraLeuna och låta detta företag genomföra det. Dessutom övertog InfraLeuna LWS:s och LWG:s kontrakt om leveranser av varor och tjänster, som hade slutits i samband med privatiseringarna, och befriade därmed dessa företag från deras leveransförpliktelser gentemot de i orten etablerade investerarna.

Grundvalen för den plan som utarbetades och en ovillkorlig förutsättning för dess framgång var följaktligen de berörda parternas respektive intressen. Medan BvS var tvunget att uppfylla sitt offentliga privatiseringsuppdrag och de avtal som det ingick under denna privatiseringsprocess, behövde företagen i produktionsorten en funktionsduglig infrastruktur till ett acceptabelt pris och en ur planens synvinkel rationell etablering av nya investerare. I detta sammanhang låg det i BvS:s intresse att hålla kostnaderna för utvecklingen så låga som möjligt och att samtidigt ha en garanti för att den som förvaltade infrastrukturen inte skulle utnyttja sin (monopol)ställning. En sådan garanti kunde endast ges av företag som själva var etablerade i produktionsorten, eftersom höga priser på InfraLeunas tjänster samt skapande och utnyttjande av monopol även skulle vara emot deras intressen.

Bortsett från att Caproleuna och Linde var de enda företagen i produktionsorten som i början visade intresse för att överta ägarandelar i InfraLeuna, var de även lämpliga partner för denna uppgift. I egenskap av etablerade kemiföretag hade de tillräcklig kompetens, såväl för att värva nya företag som för att förhandla om nyetableringar; samt omfattande kunskaper om kemiindustrins struktur, tekniskt-ekonomiska samband och utveckling. De var i stånd att bedöma och planera integrationseffekter och hade tillgång till nödvändiga kontakter, erfarenheter och kvalificerad personal. Förutom detta hade de såsom de största industriföretagen i orten ett starkt intresse av en snabb och framgångsrik utveckling av InfraLeuna. Caproleuna är beträffande nästan alla tjänster en stor eller åtminstone medelstor avnämare och kan vid eventuella nyetableringar räkna med ytterligare ekonomiska integrationseffekter. Endast genom en positiv utveckling av produktionsorten kan Linde räkna med att öka sin försäljning av tekniska gaser.

I enlighet med detta är InfraLeuna inte inriktat på att uppnå vinst, utan arbetar enligt principen om låg vinst (Low-Profit-Princip). Det innebär att InfraLeuna skall ordna sin affärsverksamhet så att dess kostnader täcks och ett tillräckligt kassaflöde uppnås, som kan täcka de löpande kostnaderna för ersättningsinvesteringar och underhåll. Utdelningar av vinst till bolagsmännen får uppgå till högst 10 % av grundkapitalet. Ytterligare vinstmedel måste kvarstå i företaget.

Den 1 januari 1996 hade InfraLeuna 906 anställda. Antalet anställda skall dock gradvis minskas till 600. InfraLeuna hade 1996 en omsättning på 437 miljoner mark och 1997 på 409 miljoner mark. Den ordinarie verksamheten gav 1996 ett negativt resultat på […] (*) mark och 1997 på […] (*) mark, medan det bokförda nettoresultatet, på grund av löpande reparationsarbeten och omstruktureringar, 1996 blev […] (*) mark och 1997 […] (*)mark. Kassaflödet uppgick 1996 till […] (*)mark och 1997 till […] (*)mark.

4. **De enskilda delarna av InfraLeunas verksamhet**

4.1 ***Investeringar/omstrukturering***

Först måste de befintliga anläggningarna repareras, moderniseras och anpassas till de faktiska kraven i produktionsorten och till de gällande rättsliga och av myndigheterna ålagda säkerhets- och miljönormerna. Merparten av de befintliga näten och anläggningarna är helt föråldrade, förfallna och överdimensionerade, vilket innebär att de på grund av höga omkostnader etc. endast kan drivas med stora förluster. Exempelvis måste det befintliga spårnätet minskas från 156 km till 55 km, dricksvattennätet från 90 till 31 km och vägnätet från 120 till 20 km. För detta ändamål utarbetade BvS tillsammans med Caproleuna, Linde och experter ett åtgärdsprogram för produktionsorten, som omfattar tiden från och med den 1 januari 1995 till och med den 31 december 2000, och som s.k. affärsplan blev en del av privatiseringsavtalet. I affärsplanen beskrevs i detalj alla åtgärder och investeringar som krävdes för saneringen, omstruktureringen, undanröjande av miljöskador m.m., inklusive kostnaderna för detta. InfraLeuna ställer därtill sina fackkunskaper till förfogande för att de anpassningar av planeringen, som visar sig nödvändiga då omstruktureringen fortskrider, skall kunna göras på ett fackmannamässigt sätt. Åtgärderna är en förutsättning för att InfraLeuna skall kunna driva anläggningarna lönsamt på långt sikt.

4.2 ***Uppröjning***

Uppröjningen omfattar alla åtgärder för nedmontering av anläggningar och tekniska installationer, rivning av byggnader, borttransport och hantering av rivningsmaterial, schaktmassor, byggmaterial, anläggningar och lagrade ämnen, fyllning av hålrum och utjämning av marknivån. Uppröjningsplanen är en del av affärsplanen, och i den anges i enskilda fall, om det är nödvändigt för den planerade användningen av tomten, dessutom en djupröjning. På största delen av marken finns byggnader, anläggningar m.m., som under årtionden använts för kemiproduktionen, och som på grund av att de är fallfärdiga

och förorenade inte längre kan användas. Kostnaderna för undanröjningen och rivningen är betydande och kan många gånger inte uppskattas exakt på förhand. De är i regel flera gånger större än tomtvärdena. Därför skulle InfraLeuna utan uppröjning av grunderna inte vara i stånd att väcka investerarnas intresse för etableringstomterna och att sälja dem. Merparten av omstrukturerings- och uppröjningsåtgärderna bjuds ut genom offentlig upphandling i hela gemenskapen enligt rådets direktiv 92/50/EEG ([5]), 93/36/EEG ([6]) och 93/37/EEG ([7]) om offentliga upphandlingskontrakt för bygg- och anläggningsarbeten samt varor. Dessutom skall InfraLeuna inhämta minst tre anbud för de övriga beställningarna och uppdragen.

4.3 *Företagsvärvning och nyetableringar*

InfraLeuna övertar av BvS ansvaret för den fortsatta privatiseringen av produktionsorten. För detta ändamål driver företaget en massiv reklamkampanj för produktionsorten i relevanta facktidskrifter och delar till potentiella intressenter ut informationsdokument och broschyrer om produktionsorten som det utarbetat. Företaget diskuterar med investerare och försöker övertala dessa att köpa etableringsmark och investera i produktionsorten i överensstämmelse med den etableringsplan som företaget utvecklat.

Tomterna säljs till marknadspriser för mark som är förberedd för industriell användning. Tyskland har lagt fram tre utlåtanden om prissättningen från oberoende sakkunniga. De sakkunniga kom fram till att det inte skulle gå att få ut ett högre pris än 25 mark/m^2, eftersom det finns ett faktiskt överskott på industri- och affärsmark i de nya delstaterna.

4.4 *Erbjudande av infrastrukturtjänster*

Slutligen har InfraLeuna av BvS övertagit ansvaret för att tillhandahålla den infrastruktur och de tjänster som behövs i produktionsorten. Det gäller bl.a. vägar, leveranser av elkraft och ånga, försörjning med dricks-, färsk- och kylvatten, hantering av avloppsvatten, laboratorietjänster, kabeldragning för elförsörjning, fabriksbrandkår, post- och telekommunikationstjänster, tillhandahållande av rörbryggor för gasleveransrör, transporter av flytande ämnen mellan de enskilda produktionsanläggningarna, avfallsupplag m.m. Vidare får företaget intäkter från uthyrning och utarrendering av delar av byggnader som det äger.

Avnämarna av tjänsterna betalar ersättning till InfraLeuna. Dragning av ledningar och rör görs på företagens bekostnad och ägs av dem, medan de betalar hyra för användningen av rörbryggor. För att beräkna priserna måste InfraLeunas enligt privatiseringsavtalet följa vissa bestämda principer. InfraLeunas ägare får inte ges fördelar och andra företag får inte diskrimineras. På de s.k. kärnområdena (vägnät, spårnät, rörbryggor, vattenförsörjning och vattenhantering, energiproduktion och energidistribution), som är av monopolkaraktär, är InfraLeuna bundet till ett tariffsystem, som grundar sig på

— principen om låg vinst (Low-Profit-Princip),

— fördelning av kostnaderna på alla avnämare på icke-diskriminerande grund enligt allmänt erkända affärsmässiga principer,

— differentierade priser på grundval av mängd och tjänst,

— indexbundna priser enligt praxis i branschen,

— beaktande av kvoterna för nödvändiga ersättningsinvesteringar och finansieringskostnaderna ([8]),

— tillhandahållande av de ifrågavarande leveranserna och tjänsterna på samma villkor som till en utomstående part.

I övrigt erbjuder InfraLeuna tjänster till priser som förhandlas fram med respektive köpare. Också här är diskriminering eller förmånsbehandling av enskilda avnämare förbjuden.

5. **InfraLeunas finansiella situation**

Planen tillsammans med affärsplanen lades fram för granskning av BvS ledningskommitté ([9]), vilket resulterade i avsikten att tillföra InfraLeuna ett finansieringskapital på totalt 1,13 miljarder mark. Av detta belopp står BvS för totalt 730 miljoner mark, medan delstaten Sachsen-Anhalt ställer 300 miljoner mark till förfogande för investeringar (enligt 24:e ramplanen för regionalstödsordningen (Gemeinschaftsaufgabe) ([10]). År 1995 godkände kommissionen genom beslut nr 96/545/EG investeringskostnader på 100 miljoner mark för stödprojekt till förmån för Buna GmbH, Sächsische Olefinwerke GmbH, Leuna-Werke GmbH, Leuna-Polyolefine GmbH och BSL Polyolefinverbund GmbH ([11]).

([5]) EGT L 209, 24.7.1992, s. 1.
([6]) EGT L 199, 9.8.1993, s. 1.
([7]) EGT L 199, 9.8.1993, s. 54.

([8]) Enligt allmänna affärsmässiga principer är även kapitalkostnaderna inkluderade i priskalkylen.
([9]) Ledningskommittén är ett oberoende organ inom BvS, som har till uppgift att bedöma planerna och samtidigt kontrollera att de offentliga medlen har använts enligt det avsedda ändamålet. Ledningskommittén tillsätts av finansministeriet och består av oberoende revisorer. Vid den ifrågavarande tiden bestod ledningskommittén av experter från Roland Berger och C&L.
([10]) N 531/95 SG(96) D/4868 av den 22 maj 1996, ett godkänt stödprogram.
([11]) EGT L 239, 19.9.1996, s. 1.

Översikt av InfraLeunas totala finansiella ställning

Åtgärder	Belopp (miljoner DEM)
Investeringar/omstrukturering ([1])	800
Uppröjning ([1])	250
Reglering av kassaflödet ([1])	50
Rörelsemedel ([1])	30
Totalt	1 130

([1]) I privatiseringsavtalet förutses en flexibel användning av finansiella medel i förhållande till dessa poster, så att följande finansiella omdisponeringar kan göras: 50 miljoner mark mellan uppröjning och förluster, 100 miljoner mark mellan uppröjning och investeringar, 50 miljoner mark mellan investeringar och förluster. Detta innebär att budgetposten för förlustutjämning kan ökas med 100 miljoner mark till totalt 150 miljoner mark.

Ursprungligen hade BvS, Caproleuna och Linde i affärsplanen räknat med omstrukturerings- och investeringskostnader på 960 miljoner mark. Efter en ingående granskning av den åtgärdskatalog som utarbetats, drog ledningskommittén dock slutsatsen att kostnaderna var överskattade och minskade dem med 160 miljoner till 800 miljoner mark. Enligt affärsplanen skulle till början av 1998 investeringar på totalt 550 miljoner mark genomföras. På grund av förseningar hade dock till början av 1998 endast investeringar på 275 miljoner mark genomförts, vilket innebar en tidsförskjutning av åtgärderna. De återstående åtgärderna skall dock ännu genomföras.

BvS åtog sig att ställa totalt 250 miljoner mark till förfogande för uppröjningen. Dessutom hade BvS för år 1996 tillfört InfraLeuna ytterligare 135 miljoner mark enligt § 249h i lagen om främjande av sysselsättningen (Arbeitsförderungsgesetz, AFG) ([12]). Om dessa medel för materialkostnader inte helt skulle utnyttjas under 1996, hade BvS åtagit sig att utbetala återstoden till InfraLeuna, förutsatt att medlen används för samma åtgärder. ([13]). Utgående från antagandet att totalt 100 miljoner mark av AFG-medlen skulle utnyttjas under 1996, räknade kommissionen därför vid inledningen av förfarandet med ytterligare 35 miljoner mark. I själva verket utnyttjades 1996 endast 35,4 miljoner mark, vilket innebar att det differensbelopp som BvS skulle betala uppgick till 99,6 miljoner mark. BvS lyckades genom förhandlingar minska sitt betalningsåtagande till 38 miljoner mark, vilket innebär att BvS kommer att finansiera uppröjningsåtgärder till ett högsta belopp på 288 miljoner mark. Enligt uppgift från Tyskland kommer utgifterna för uppröjningen sannolikt att i verkligheten bli cirka 100 miljoner mark mindre än det belopp som ursprungligen beräknades. Härvid kan InfraLeuna räkna sig till godo en betydande prissänkning.

Enligt § 12 i privatiseringsavtalet är BvS skyldigt att reglera uppkomna förluster, eller det negativa kassaflödet, under omstruktureringsfasen. På denna grundval uppgår det nu kalkylerade kassaflödet till +36,8 miljoner mark för perioden 1996–2000.

BvS tillför InfraLeuna 30 miljoner mark som rörelsemedel.

Dessutom har BvS åtagit sig att, i det fall att stödet från delstaten Sachsen-Anhalt skulle bli mindre än de 300 miljoner mark som planerats, på noggrant angivna villkor överta de motsvarande finansieringsåtgärderna.

Efter privatiseringsavtalet är InfraLeuna dessutom befriat från offentligt- och privaträttsligt ansvar för skador, som orsakats genom drift av anläggningarna eller utnyttjande av marken före den 1 juli 1990 (ärvda åtaganden). InfraLeuna är vidare till 90% befriat från kostnaderna för riskförebyggande åtgärder beträffande skador som orsakats före den 1 juli 1990, varvid de kostnader som InfraLeuna skall betala för detta är begränsade till högst 5 miljoner mark. Tyskland uppskattar de totala kostnaderna för detta till cirka 150 miljoner mark.

Översikt av finansieringskällorna ([1])

(miljoner DEM)

BvS	Investeringar/omstrukturering	400
Delstaten Sachsen-Anhalt	Investeringar/omstrukturering	300
BvS	Uppröjning	288
BvS	Förlustutjämning/ negativt kassaflöde	50
BvS	Rörelsemedel	30
Totalt		1 068

([1]) I tabellen ingår inte de 100 miljoner mark, som BvS tidigare beviljat för investeringar och omstrukturering, medlen enligt § 249h AFG och BvS övertagande av ärvda åtaganden.

6. **Utbetalning av medlen och kontroll av användningen av dem**

Privatiseringsavtalet innehåller bestämmelser om hur BvS skall utbetala och ställa till förfogande medlen: BvS betalar ett totalbelopp på 657 miljoner mark till ett konto i Landeszentralbank Berlin (nedan LZB). Beloppet skall tillföras InfraLeunas kapital-

([12]) NN 117/92, åtgärder enligt § 249h syftar till undanröjande av miljöskador och förebyggande av risker från sådana miljöskador på tidigare industriområden i de nya delstaterna. För detta ändamål beviljas enligt § 249h AFG bidrag för löne- och materialkostnader och åtgärderna främjar samtidigt sysselsättningen, särskilt för arbetslösa, ungdomar, äldre och funktionshindrade. Kommissionen har slagit fast att beviljande av offentliga medel för undanröjande av miljöskador som orsakats före den 1 juli 1990, i överensstämmelse med bestämmelserna om tidsfrister i det första Treunhandbeslutet, inte utgör stöd och att åtgärderna inom ramen för ungdomshjälpen och de sociala tjänsterna inte skall anses vara konkurrensutsatta tjänster. Kommissionen fann att de ifrågasatta åtgärderna inte inbegriper stöd.

([13]) Härigenom skulle då taken för förskjutningar mellan posterna i riktning mot investeringar respektive förluster på motsvarande sätt höjas, och därutöver kunde taken ytterligare höjas med ett belopp motsvarande värdet av de åtgärder som genomförts 1996 med medel som ställts till förfogande enligt § 249h AFG.

reserv. InfraLeuna har inte ensam rätt att disponera kontot. Vidare får InfraLeuna en fordran på BvS på 73 miljoner mark som får utnyttjas först då beloppet på kontot i LZB är uttömt. De medel som ställts till förfogande på kontot i LZB samt InfraLeunas fordran på BvS löper till en årlig ränta på 3,5 %, för att kompensera för inflationen. Även detta räntebelopp står till InfraLeunas förfogande.

I enlighet med den likviditetsplan som anges i affärsplanen, uppmanar InfraLeuna BvS att överföra medlen till InfraLeunas affärskonto. Avvikelser från affärsplanen får endast göras med BvS:s godkännande och skall vid oenighet avgöras genom skiljemannaförfarande enligt § 27 i privatiseringsavtalet. InfraLeunas medel får under inga omständigheter införlivas i köparnas koncernfinanser. Vidare kan BvS vägra att göra utbetalningen om det finns tvivel på det berättigade i medlens användning.

InfraLeuna måste varje kvartal för BvS redovisa för de medel som ställts till förfogande. Användning av medlen för förlustutjämning skall redovisas varje halvår. För detta ändamål skall underlag för revision företes, BvS skall ha tillträde till InfraLeunas utrymmen när som helst och insyn i företagets handlingar och BvS kan låta en oberoende expert undersöka handlingarna. Meningsskiljaktigheter om användningen av medel skall även de avgöras genom skiljemannaförfarandet enligt § 27. Skiljeman skall antingen vara en revisor, som utses av ordföranden i styrelsen för Institut der Wirtschaftsprüfer i Düsseldorf, eller det tyska förbundsrevisionsverket (Bundesrechnungshof).

7. **Slutavräkning, återbetalning och incitament**

Då omstruktureringen slutförts skall InfraLeuna lägga fram en slutavräkning, som BvS har rätt att granska med alla till buds stående medel. Medel som står kvar på kontot i LZB och sådana, som efter det att de tagits ut av InfraLeuna inte använts före utgången av omstruktureringsfasen, skall återbetalas till BvS.

BvS är skyldigt att som incitament för sparåtgärder till var och en av köparna betala 25 % av de belopp som återgått till BvS. Respektive belopp är dock begränsat till högst 20 miljoner mark vilket innebär att besparingar utöver ett totalbelopp på 80 miljoner mark inte skulle medföra en ökning av incitamentsbeloppen.

8. **Neutralisering av förlustbalanseringar efter det att omstruktureringen avslutats**

Det skall uteslutas att InfraLeuna efter det att omstruktureringen slutförts kan få ytterligare förmåner, utöver den förlustutjämning som BvS betalat, genom befintliga närings- eller företagsskattemässiga förlustbalanseringar. Därför skall den befintliga förlustbalanseringen vid utgången av omstruktureringsfasen fastställas med hjälp av extern skatterevision. InfraLeuna skall sedan till BvS återbetala hela den förlustutjämning som BvS betalat med de medel som finns på kontot i LZB, och BvS skall betala ett lika stort avkastnings- och skatteeffektivt bidrag till InfraLeuna.

9. **De relevanta marknaderna**

Kommissionen har undersökt om handeln inom gemenskapen kan påverkas. I detta sammanhang måste man utgå från att det i princip förekommer handel inom gemenskapen med de produkter som tillverkas inom produktionsorten, och att en snedvridning av konkurrensen på grund av åtgärderna följaktligen inte kunde uteslutas. Av särskild betydelse var att DOMO tillverkar syntetiska mattfibrer i produktionsorten och att detta är en känslig sektor, som omfattas av gemenskapens rambestämmelser för stöd till syntetfiberindustrin ([14]). Därför skulle eventuellt en kapacitetsminskning krävas vid beviljande av stöd till producenterna. Däremot var det tvivelaktigt om det förekommer någon handel inom gemenskapen med de typer av tjänster som InfraLeuna erbjuder.

III. BERÖRDA PARTERS YTTRANDEN OM INLEDNINGEN AV FÖRFARANDET

Efter det att förfarandet inletts har en medlemsstat, tre branschorganisationer och fyra företag inkommit med synpunkter till kommissionen.

Medlemsstaten förklarade att den i regionen etablerade kemiindustrin redan tidigare fått betydande stödbetalningar, och att en sträng måttstock bör tillämpas i fallet InfraLeuna för att utesluta att Sächsische Olefinwerkes och Bunas verksamhet indirekt gynnas. Vidare ansåg medlemsstaten att de finansiella utdelningarna skulle innebära ett stöd på 1,78 miljoner mark per arbetsplats och att den tillåtna stödnivån på 35 % för storföretag skulle överskridas kraftigt. Enligt medlemsstatens uppfattning var det oklart vilka belopp som skulle användas för att värva nya investerare och om investerarna i Leuna kunde komma att få ytterligare stöd. Medlemsstaten medgav att möjligheterna för handel inom gemenskapen med tekniska gaser var begränsade. Ändå måste andra tillverkare av tekniska gaser ha samma möjlighet som Linde att uppträda som konkurrenter i regionen och att bygga anläggningar för luftspjälkning i Sachsen-Anhalt med samma stödnivå. Vidare understödde medlemsstaten kommissionens betänkligheter och påpekade att gemenskapens rambestämmelser för stöd till syntetfiberindustrin är tillämpliga på polyamidfiberproduktionen och att de finansiella stöden därför eventuellt måste medföra en kapacitetsminskning.

I övrigt understöddes i synpunkterna de betänkligheter som kommissionen gett uttryck för då den inledde förfarandet. Branschorganisationerna underströk den snedvridande effekten på konkurrensen inom handeln med kaprolaktam och polyamidfiber mellan medlemsstaterna. De påpekade hur känslig

([14]) EGT C 346, 30.12.1992, s. 2.

denna sektor är, som 1996 kunde utnyttja endast 71% av sin kapacitet. Vidare betonade de den indirekta effekten av stöden till produktionen av kaprolaktam på produktionen av polyamidfiber, i fall en tillverkare skulle bedriva båda dessa slag av produktion. Eftersom InfraLeunas verksamhet med största sannolikhet inte blir vinstgivande, kan åtgärderna endast uppfattas som ett instrument som skall sätta tillverkarna i Leuna, särskilt Linde AG och Caproleuna, i stånd att sänka sina produktionskostnader och på så sätt förbättra sin konkurrenskraft. Enligt deras uppgifter uppgår utgifterna för tjänster av detta slag ofta till 30% av de totala kostnaderna för slutprodukten. De fruktar att InfraLeuna skulle erbjuda sina tjänster till priser som ligger under tillverkningskostnaderna, och att slutanvändarna följaktligen skulle få dessa tjänster till del utan att själva betala för dem eller utan att betala en lämplig ersättning till en leverantör. Särskilda betänkligheter föranleddes av den möjliga förlustutjämningen på upp till 150 miljoner mark, eftersom den skulle leda till en påfallande snedvridning av konkurrensen. Dessutom stod åtgärderna i direkt motsättning till den europeiska kemiindustrins ansträngningar att upprätthålla och förbättra sin internationella konkurrensförmåga.

Konkurrenterna betonade att Caproleuna GmbH är ett helägt dotterföretag till DOMO-koncernen, […] (*). Denna koncern står för cirka 54% av hela den europeiska produktionen av polyamidmattfibrer. Stöd till förmån för InfraLeuna skulle oberättigat och varaktigt förbättra Caproleunas konkurrenskraft, och följaktligen negativt påverka de andra tillverkarnas konkurrenskraft och hjälpa DOMO […] (*) att förstärka sin dominerande ställning på marknaden. Det utrycktes farhågor för att åtgärderna med stor sannolikhet skulle påverka priset på kaprolaktam och dess mellanprodukter.

Vidare uttryckte två av de berörda parterna farhågor för att Caproleuna och Linde skulle lägga sina egna reklamkostnader på InfraLeuna. De hänvisade i detta sammanhang till den reklam för produktionsorten som offentliggjorts i European Chemical New. I de nämnda annonserna gjorde InfraLeuna reklam för produktionsorten med namnen Caproleuna och Linde.

Tyskland betonade i sitt svar att effekter av åtgärderna som snedvrider konkurrensen kunde uteslutas, eftersom betalningarna till förmån för InfraLeuna tjänade till att täcka utgifter för att tillgodose tjänster i allmänhetens intresse och för att förebygga risker.

De åtgärder som finansierats är en ovillkorlig förutsättning för produktionsortens fortsatta existens, privatiseringen av anläggningarna och marken och således även för att slutföra BvS:s offentliga privatiseringsuppdrag. Undanröjandet av ärvda åtaganden, uppröjning och tillhandahållande av en infrastruktur har ingen relevans för konkurrensen, eftersom området och anläggningarna först genom de statliga åtgärderna överhuvudtaget försätts i ett privatiseringsdugligt skick.

Tyskland förklarade vidare att det överhuvudtaget inte är fråga om något stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i EG-fördraget eftersom ingen gynnas och konkurrensen inte inskränks. Alla InfraLeunas anläggningar för infrastruktur och leveranser skulle användas gemensamt och jämsides av flera olika företag mot betalning av en ersättning, utan att anläggningarna uteslutande betjänar några enskilda tillverkningsenheter. Sådana anläggningar skulle respektive företag i stället bygga på eget ansvar och på egen bekostnad. Övertagandet av kostnaderna för att tillhandahålla en effektiv infrastruktur i Leuna kan inte negativt påverka konkurrensen, eftersom inga konkurrenter i andra produktionsorter i marknadsekonomiska system måste bära jämförbara kostnader, och företagen följaktligen inte befrias från några kostnader som företag normalt har. Tvärtom, utan statligt stöd skulle ingen investerare acceptera kostnader för renovering och för det under decennier ackumulerade behovet av reparationer av infrastrukturen i Leuna. Det fanns ingen möjlighet att få någon privat investerare att överta, skaffa undan avfall från, sanera och ersätta de gamla förfallna anläggningarna. För de föreliggande sakförhållandena finns det följaktligen inget precedensfall i Västeuropa och nödvändigheten att vidta åtgärderna står i ett direkt samband med omständigheterna och den ekonomiska vanskötseln i planekonomin. Ett gynnande kan vidare uteslutas då finansieringen begränsats till det strikt nödvändiga och alla åtgärder som genomförts kontrollerades med avseende på sin nödvändighet och proportionalitet och upphandlades dessutom, där så är föreskrivet, genom offentligt anbudsförfarande. De priser som slutanvändarna betalade för InfraLeunas tjänster var marknadsmässiga och skulle täcka kostnaderna.

Följaktligen kan man heller inte göra någon bedömning på grundval av antalet bevarade arbetsplatser, eftersom de finansiella bidragen måste hänföras till uppfyllandet av offentliga uppgifter och dessa inte har något som helst samband med räddandet av arbetsplatser.

Vidare påpekade Tyskland att InfraLeunas ägare endast kunde få en avkastning på 10% av det grundkapital som de tillskjutit. På grund av denna begränsade ekonomiska möjlighet kan man inte förvänta sig att de skall tillskjuta betydande belopp av eget kapital till InfraLeuna. Att planen fungerar beror snarare på jämvikten mellan motsatta intressen, som endast indirekt är av materiellt slag, vilket innebär att betalningen av priset för att använda InfraLeunas tjänster måste anses vara en proportionell motprestation, och därutöver kan inget ytterligare bidrag förväntas.

Investerare som vill etablera sig i Sachsen-Anhalt kan finna jämförbara förhållanden i andra produktionsorter och skulle på grund av det faktiska överutbudet på industrimark inte vara förhindrade att göra detta.

Tyskland förklarade att i motsats till de betänkligheter som lagts fram utgjorde särskilt förlustutjämningen inget driftstöd, med vars hjälp driften upprätthölls i olönsamma anläggningar. Snarare bör man ta hänsyn till att InfraLeuna var tvunget att klara av den extraordinära uppgiften att samtidigt som omstruktureringen pågick hålla anläggningarna i drift för att produktionsorten skulle förses med de tjänster som krävdes. Det innebar enorma extra kostnader i jämförelse med en normal drift. För det första på grund av de föråldrade och överdimensionerade anläggningarna, som därigenom var oekonomiska att driva, och för det andra på grund av särskilda åtgärder, som krävdes för att upprätthålla driften, som omledningar, reservledningar m.m. Följaktligen överbryggar förlustutjämningen endast den svåra period som är nödvändig för att InfraLeuna på lång sikt skall kunna verka effektivt, kostnadstäck-

ande och utan ytterligare stöd. Flexibiliteten mellan de enskilda posterna är avsedd, eftersom det vid tiden för undertecknandet av privatiseringsavtalet inte var möjligt att uppskatta de enskilda riskernas storlek. Utgående från det värsta tänkbara fallet hade man för säkerhets skull enats om en eventuell höjning till 150 miljoner mark.

Ett förment missbruk av medlen genom att ta med Caproleuna och Linde i reklamen för produktionsorten förnekades av Tyskland. Tvärtom hör det till InfraLeunas reklamidé att inkludera företag som redan verkar framgångsrikt i produktionsorten genom att deras namn nämns i annonserna. Genom detta räknar man med att uppnå en positiv effekt och att befästa bilden som en kemisk produktionsort. Sådana avtal hade förutom med Caproleuna och Linde redan slutits med Chemtec Leuna och Leuna Harze GmbH och skulle förmodligen slutas med Leuna Polymer, Atochem och Spezialchemie Leuna GmbH. För detta skulle InfraLeuna och de deltagande företagen vardera stå för hälften av kostnaderna.

IV. **BEDÖMNING**

Det måste fastlås om åtgärderna omfattas av artikel 92.1 i EG-fördraget eller inte. Enligt artikel 92.1 är stöd oförenligt med den gemensamma marknaden om det ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, gynnar vissa företag eller viss produktion och därigenom snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen, i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

I artikel 92.2 och 92.3 i EG-fördraget anges vissa undantag från detta grundläggande förbud.

Det understöd som InfraLeuna får av delstaten Sachsen-Anhalt och BvS beviljas av statliga medel. Delstaten Sachsen-Anhalt är en del av Tysklands federala struktur och utgör i egenskap av delstat en del av statsmakten. Likaså är BvS en offentlig myndighet. BvS finansierar sina ingripanden med offentliga medel och verkar som en statlig institution, som fullgör sin uppgift, att privatisera de företag som det förvaltar, som ett offentligt uppdrag och i allmänhetens intresse.

Artikel 92.1 i EG-fördraget skall förhindra att handeln mellan medlemsstaterna påverkas. Såsom EG-domstolen upprepade gånger förklarat ([15]) skall endast effekterna av olika åtgärder beaktas, inte deras motivering, form eller mål. Följaktligen omfattas endast de åtgärder av artikel 92.1 i EG-fördraget som faktiskt påverkar handeln mellan medlemsstaterna och snedvrider konkurrensen.

Utgående från denna princip skall i det följande effekterna av åtgärderna undersökas i detalj för att kunna avgöra om det var fråga om stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i EG-fördraget.

1. **Kostnaderna för uppröjningen**

För uppröjningen ställer BvS till förfogande ett belopp på högst 288 miljoner mark. Inbegripet de AFG-medel på 35,4 miljoner mark, som beviljades redan 1996, har InfraLeuna således tillgång till ett sammanlagt belopp på högst 323,4 miljoner mark för uppröjningen. InfraLeuna måste enligt § 14.3 i privatiseringsavtalet kvartalsvis redovisa hur medlen använts. Tyskland har i samband med förfarandet försäkrat att InfraLeuna genomför en offentlig anbudsinfordran för åtgärderna, eller, om så inte påbjuds genom lag, begär anbud från minst tre kompetenta anbudsgivare.

Redan vid tiden för återföreningen eller strax därefter beslutades att de kemiska produktionsorterna i f.d. DDR skulle fortbestå och privatiseras. En ovillkorlig förutsättning för detta var att områdena röjdes upp och sanerades, för att man skulle kunna locka investerare till produktionsorterna. Därför slog redan THA fast grunddragen i en plan för uppröjningen och påbörjade arbetet för att genomföra denna. Skyldigheten att genomföra uppröjningen har genom § 10 i privatiseringsavtalet övergått till InfraLeuna och konkretiseras i uppröjningsplanen. InfraLeuna måste således under omstruktureringsfasen demontera, riva, röja upp och bortskaffa de föråldrade eller överflödiga fabriksanläggningar, utrustningar och andra objekt som finns på dess mark. Kommissionen konstaterar att de flesta byggnaderna är kraftigt förorenade och eventuellt måste en djupröjning och efter rivningen även bortforsling av den förorenade jorden genomföras.

Enligt uppgift från Tyskland står det klart att uppröjningen av marken hade varit nödvändig i varje fall, oberoende av den ifrågavarande köparens identitet eller verksamhet, och att beslutet om uppröjningen faktiskt hade fattats redan före överföringen till InfraLeuna. Vidare genomförs arbetet inte för att gynna ett visst företag, utan med målet att försätta marken i den kemiska produktionsorten i ett användbart tillstånd. Dessutom kommer köparna av tomterna att betala ett pris på cirka 25 mark/m^2vilket motsvarar marknadspriset för jämförliga, användningsklara och exploaterade industri- och affärstomter i de nya delstaterna ([16]). Följaktligen står det klart att den offentliga sektorns övertagande av kostnaderna för uppröjningen varken för InfraLeuna eller för köparna av tomterna medför en fördel ([17]).

Slutsats: De medel på 288 miljoner mark som ställts till förfogande för uppröjningen innehåller inget statligt stöd.

([15]) Jfr domen av den 2 juli 1974 i målet 173/73 (Italien/kommissionen), Rec. 1974, s. 709, och domen av den 24 februari 1987 i målet 310/85 (Deufil/kommissionen), Rec. 1987, s. 901.

([16]) Se kommissionens meddelande om inslag av stöd vid statliga myndigheters försäljning av mark och byggnader, EGT C 209, 10.7.1997, s. 3.

([17]) Se även beslut nr 95/253/EG, EGT L 159, 11.7.1995, s. 21.

2. **Kostnaderna för miljöskador**

I § 17 i privatiseringsavtalet anges att BvS skall befria InfraLeuna från kostnaderna för miljöskador, som förelåg redan före dagen för överlåtelsen, eller vars orsaker går tillbaka till tiden före överlåtelsedagen, men som uppstått genom den industriella användningen och driften under omstruktureringsfasen. I § 17 i privatiseringsavtalet anges att miljöskadorna skall undersökas av en oberoende sakkunnig, och att BvS skall godkänna den kostnads- och åtgärdsplan som InfraLeuna lägger fram innan den genomförs. Även i detta fall är InfraLeuna skyldigt att för varje åtgärd inhämta minst tre anbud från kompetenta anbudsgivare, och BvS har rätt att delta i formuleringen av anbudsinfordringarna, att följa dem och att kontrollera åtgärderna. Under förfarandet har Tyskland begränsat kostnaderna till 150 miljoner mark.

Genom bestämmelsen om tidsfristen i det första Treuhandbeslutet ([18]) har kommissionen redan konstaterat att beviljandet av offentliga medel för undanröjande av och befrielse från ansvaret för miljöskador som förorsakats före den 1 juli 1990 inte utgör statligt stöd. Företag i de nya delstaterna kan inte göras ansvariga för miljöföroreningar som orsakades under systemet i det dåvarande DDR, då företagen inte hade något inflytande på detta. Kommissionen och Tyskland är överens om att den övervägande delen av de befintliga miljöföroreningarna orsakades före den 1 juli 1990 och att det inte är möjligt att kvantifiera den återstående delen, som härrör från fortsatt drift eller fortbestående av anläggningarna efter den 1 juli 1990. För företagen i de nya delstaterna var det reellt omöjligt att till den 1 juli 1990 anpassa anläggningarna till normerna i de gamla delstaterna. Stängning av anläggningar och anpassning av dem till de bestämmelser som föreskrivs i lag krävde tid, medan föroreningarna från dem oundvikligt fortsatte.

Enligt punkt 3.2.2 i gemenskapens rambestämmelser för statliga stöd till skydd för miljön ([19]) kan sådana stöd till investeringar för att undanröja miljöskador undantas från tillämpningen av artikel 92.1 i EG-fördraget om den ansvariga för föroreningen varken kan utrönas eller ställas till ansvar, och förutsatt att de inte ger vissa företag eller viss produktion någon finansiell fördel utan motprestation. I InfraLeunas fall övervägde dock kommissionen att befria företaget från dess lagstadgade skyldighet som ägare av den förorenade produktionsorten. Därför tillämpade kommissionen punkt 3.4 i gemenskapens rambestämmelser: En avvikelse kan göras från principen att förorenaren skall betala, som anges i punkt 1.2 i gemenskapens rambestämmelser och i artikel 130r.2 i EG-fördraget, och stödet kan tillåtas som driftstöd, som befriar InfraLeuna från kostnaderna på grund av miljöföroreningen. För övrigt medför den icke–kvantifierbara delen ingen fördel för köparna, eftersom dessa betalar ett marknadsmässigt pris för tomterna.

Slutsats: Beloppet på 150 miljoner mark för att befria InfraLeuna från kostnaderna för miljöskador utgör endast till en del som inte kan kvantifieras statligt stöd. Detta stöd är dock förenligt med den gemensamma marknaden.

3. **Kostnader för investeringar och omstrukturering**

I sin undersökning har kommissionen utgått från att BvS:s och delstaten Sachsen-Anhalts bidrag till investeringar och omstrukturering eventuellt kan medföra fördelar för såväl slutanvändarna och InfraLeuna som för dess ägare.

Tyskland hävdade att bidragen till omstruktureringen och investeringarna inte bör klassificeras som stöd, eftersom de inte gynnade vissa företag eller viss produktion och följaktligen inte snedvridit konkurrensen eller påverkat handeln mellan medlemsstaterna. Omstruktureringen och investeringarna rättade till tidigare försummelser och innebar kostnader, som inget företag i Västeuropa förutom i de nya delstaterna måste bära. Vidare rörde det sig om att uppföra en infrastruktur som endast tjänar till att uppfylla det offentliga uppdraget att tillhandahålla tjänster i allmänhetens intresse och som således inte gynnar vissa företag eller viss produktion. BvS hade inte kunnat påverka förhållandena i produktionsorten utan måste inrätta sig efter dem. Därför var BvS tvunget att genomföra privatiseringen av produktionsenheterna i delar och privatiseringen av infrastrukturen som helhet. Följaktligen avsattes inom ramen för omstruktureringen endast 38 miljoner mark för uppförande av helt nya anläggningar. Till dessa hörde delar av det centrala avloppsvattensystemet (15 miljoner mark), en central speditionsklareringsbyggnad (4,5 miljoner mark), ett centralt servicecenter för rengöring av tankar (13 miljoner mark), en anläggning för reducering och fördelning av naturgas (2,9 miljoner mark) och olika rörbryggor m.m. Dessa anläggningar stod till förfogande för alla företag i orten mot en lämplig ersättning. I jämförelse med detta krävdes cirka 115 miljoner mark för ersättningsinvesteringar (t.ex för anpassning till miljö- och säkerhetsnormer, minskning av anläggningar till den erforderliga storleken). Reparationer och uppförande av ny infrastruktur för produktionsorten är ett oundgängligt villkor för privatiseringen av produktionsorten i enlighet med BvS:s offentliga uppdrag. Med hänsyn till anläggningarnas tillstånd och de därmed förbundna kostnaderna skulle ingen privatinvesterare varit villig att överta dem utan ett väsentligt bidrag av offentliga medel. Därför avsattes 547 miljoner mark till moderniseringar, vilket även omfattade saneringar. På grund av partiella överlappningar var det svårt att dra exakta gränser mellan de olika posterna. Sålunda krävdes enbart för serviceområdena järnväg, färskvatten, avloppsvatten, kanaler, vägar, dricksvatten och brandkår saneringsåtgärder på 171,7 miljoner mark och avskrivningsbara investeringar på 277 miljoner mark. Det andra alternativet skulle således ha varit att BvS drivit vidare infrastrukturen. I detta fall skulle BvS ha varit tvunget att överta alla kostnader och dessutom även bära risken för att omstruktureringen skulle misslyckas och själv driva anläggningarna. Följaktligen skall utgifterna i sin helhet räknas till de offentliga myndigheternas område och ansvar, eftersom BvS endast hade överfört sin upp-

([18]) NN 108/91 SG(91) D/17825 av den 26 september 1991.
([19]) EGT C 72, 10.3.1994, s. 3.

gift att omstrukturera och sanera anläggningarna till ett privat företag.

3.1 ***Fördelar för slutanvändare/prissättning***

Kommissionen har utgått från att tillverkarna i produktionsorten skulle ha gynnats indirekt om InfraLeuna erbjöd sina tjänster till priser som understeg kostnaderna. Vidare kunde det ifrågasättas i vilken utsträckning kostnaderna för saneringen skulle bäras av de etablerade produktionsföretagen. En oberättigad avlastning av kostnaderna skulle enligt kommissionens uppfattning ha lett till snedvridning av konkurrensen, som skulle ha påverkat handeln mellan medlemsstaterna.

Dessutom undrade kommissionen om bindningen av InfraLeuna till principen om låg vinst skulle medföra en ytterligare fördel för avnämarna, eftersom priset på detta sätt under vissa förhållanden skulle hållas nere artificiellt, och då avnämare i andra produktionsorter inte skulle få del av denna fördel.

Kommissionen undersökte sedan hur InfraLeuna bestämde sina priser. Enligt § 15 i privatiseringsavtalet är InfraLeuna i princip skyldigt att erbjuda sina tjänster till alla företag, och inget företag får ges särskilda fördelar eller diskrimineras. Vidare görs i privatiseringsavtalet skillnad mellan s.k. kärnområden, där InfraLeuna har en monopolställning, och de övriga affärsområdena. För att utesluta att denna monopolställning skulle kunna utnyttjas, fastställs explicit priskalkylen för monopolområdena. Enligt denna är InfraLeuna skyldigt att fördela alla kostnader på samtliga avnämare enligt allmänt accepterade affärsmässiga principer. Detta inkluderar såväl avskrivnings- och finansieringskostnader som kostnader för ersättningsinvesteringar och underhåll. Vidare måste priserna differentieras med avseende på kvantitet och prestation samt priserna indexeras med beaktande av principen om låg vinst. På de övriga områdena måste InfraLeuna erbjuda sina tjänster på de villkor och till de priser som är gängse inom branschen. InfraLeuna kan fritt förhandla om dessa, men måste dock även här beakta principen om låg vinst.

De nämnda bestämmelserna, tillsammans med den grundläggande helhetsplanen, har övertygat kommissionen om att det finns tillräckliga garantier för att utesluta att kunderna indirekt gynnas. På monopolområdena är InfraLeuna skyldigt att låta avnämarna överta alla kostnader. Genom att beakta avskrivningar i priskalkylen läggs kostnaderna för värdestegringar, underhåll och omstrukturering på användarna, som på så sätt deltar i kostnaderna genom de priser de måste betala. Kommissionen konstaterar att en subventionering av priserna med utbetalningarna av offentliga medel är utesluten, eftersom beräkningen av tariffen är separerad från dessa, särskilt från förlustutjämningsbetalningarna, och görs endast på grundval av de faktiska kostnaderna, oberoende av medlens härkomst. Vidare inbegrips i priskalkylen s.k. alternativkostnader för räntekostnaderna enligt allmänt accepterade affärsmässiga priser samt de kostnader som uppstår genom InfraLeunas verksamhet (exempelvis även utvecklingskostnaderna). Sålunda presenterade Tyskland under förfarandet för kommissionen flera av InfraLeunas leveransavtal med olika avnämare och visade upp kostnadskalkylerna för olika områden. Härigenom kunde kommissionen övertyga sig om att priserna för InfraLeunas tjänster faktiskt är marknadsmässiga och ingalunda särskilt fördelaktiga.

Kommissionen har med Tyskland diskuterat möjligheten att införa det tariffsystem som beskrivs ovan även på InfraLeunas andra affärsområden. Kommissionen såg i synnerhet en risk för prissubventionering genom den förlustutjämning som skulle betalas, eftersom privatiseringsavtalet endast förpliktade InfraLeuna att erbjuda sina tjänster på ”gängse villkor inom branschen, till så gynnsamma priser som möjligt”. Tyskland påpekade beträffande detta att de noggranna prisbestämmelserna för de områden där monopol rådde var tänkta som en ytterligare garanti, som skulle förhindra ett otillbörligt utnyttjande av monopolställningen genom oberättigade prishöjningar och på så sätt hålla nere priserna. Denna risk fanns dock inte på de andra områdena. På dem måste InfraLeuna konkurrera, vilket tvingade företaget att inrätta sig efter konkurrenterna och sätta marknadsmässiga priser. På dessa områden var det således onödigt att slå fast ett tariffsystem, som endast skulle innebära en ytterligare belastning. Det önskade resultatet, att förhindra att monopolställningen utnyttjades och att hålla nere priserna, kunde här uppnås endast genom marknadskrafterna.

Kommissionen instämde delvis i Tysklands argumentation. I princip måste man anta att ägarna hade intresse av att erbjuda InfraLeunas tjänster till kostnadstäckande priser. Å andra sidan måste man dock beakta att ägarna samtidigt var avnämare av tjänsterna och därför hade ett minst lika stort intresse av att kunna ta InfraLeunas tjänster i anspråk så billigt som möjligt. Ur kommissionens synvinkel krävde systemets funktion därför att en ytterligare garanti infördes, med vars hjälp en prissubventionering kunde uteslutas och som gav ägarna ett incitament att verkligen beräkna priserna så att de täckte kostnaderna. Kommissionen och Tyskland enades om att ett uteslutande av en schablonmässig förlustutjämning var ett lämpligt medel för att uppnå detta. Härigenom säkerställdes att det från första början var uteslutet att ta med den eventuella förlustutjämningen i pris- och kostnadskalkylen och samtidigt uteslöts även att priserna subventionerades genom förlustutjämningen.

Vidare undersökte kommissionen om InfraLeunas skyldighet att följa principen om låg vinst för etablerade företag innebar en ur stödsynvinkel relevant minskning av belastningen som var ägnad att snedvrida konkurrensen. En prissättning kan i princip innebära beviljande av stöd, om den grundar sig på instruktioner från den berörda medlemsstaten och de faktiska förhållanden som anges i artikel 92 i EG-fördraget i övrigt föreligger. I en sådan situation tillämpar medlemsstaten eller den av medlemsstaten instruerade institutionen inte tariffen som en normal ekonomisk aktör, utan utnyttjar den för att ge företagen en finansiell fördel genom att avstå från en vinst som normalt skulle ha kunnat uppnås ([20]).

([20]) Jfr domstolens dom av den 2 februari 1988 i de förenade målen 67, 68 och 70/85 (Landbouwschap/kommissionen), Rec. 1988, s. 219.

Kommissionen måste alltså avgöra om skyldigheten att tillämpa principen om låg vinst grundade sig i statliga instruktioner och således måste klassificeras som ”statligt stöd eller med hjälp av statliga medel beviljat stöd.” För detta måste man beakta organisationen som ett slags kooperativ sammanslutning, de särskilda omständigheterna kring InfraLeunas tillkomst och även att den offentliga sektorn endast innehar en minoritetsandel i företaget. Det karaktäristiska för den kooperativa organisationsformen är enligt tysk lagstiftning att den ”syftar till att främja medlemmarnas yrkes- eller näringsverksamhet genom en gemensam affärsrörelse” ([21]). Huvudsyftet är alltså att genom sammanslutningen och den gemensamma organisationen underlätta deltagarnas ekonomiska verksamhet, däremot inte att uppnå vinst genom sammanslutningens verksamhet, vilket dock i princip inte är uteslutet. BvS har tillsammans med de andra bolagsmännen medvetet beslutat sig för detta för att driva på privatiseringen av produktionsorten. Planen grundar sig på den kooperativa idéen och fungerar endast om investerarna genom sammanslutningen i InfraLeuna själva ställer de nödvändiga tjänsterna till förfogande i produktionsorten till låga kostnader. Den offentliga sektorns nuvarande deltagande som minoritetsägare är endast av övergående natur, till BvS:s andelar avyttras till nya investerare.

Kommissionen drog slutsatsen att skyldigheten att tillämpa principen om låg vinst inte innebär beviljande av fördelar som grundar sig på instruktioner från den tyska staten, utan tvärtom är en oundgänglig förutsättning för att privatiseringsplanen skall kunna fungera, och att den bör ses i samband med den i tysk rätt förankrade idén om en kooperativ sammanslutning.

3.2 *Fördelar för InfraLeuna*

InfraLeuna är den direkta mottagaren av de finansiella stöden och har rätt att förfoga över medlen. De anläggningar som InfraLeuna äger moderniseras och tillförs den senaste tekniken med hjälp av offentliga medel. Ändå uppstår frågan om InfraLeuna genom bidragen gynnades ekonomiskt, då en ekonomisk fördel uppstår inte enbart genom ägarrollen i sig, utan även av möjligheten att tillgodogöra sig och dra nytta av situationen.

För att bedöma detta tog kommissionen i övervägande att InfraLeunas affärssyfte och affärsområde är klart avgränsade, och att dess verksamhet begränsar sig till att leverera infrastrukturtjänster och att privatisera de återstående affärstomterna. Alla dess verksamheter måste helt underordnas detta mål. För att avsöndra, avyttra eller utarrendera enskilda affärsområden eller delar av sådana krävs ett enhälligt beslut av bolagsmännen. InfraLeuna kan följaktligen inte förfoga fritt över sin egendom. Denna är tvärtom bunden till syftet med InfraLeunas affärsverksamhet. Dessutom är InfraLeuna bundet till principen om låg vinst. Eventuella vinster får inte användas för att öka kapitalet. Även för att ändra, komplettera eller stryka denna grundprincip krävs ett enhälligt beslut av bolagsmännen.

På grundval av de bestämmelser som nämns ovan drog kommissionen slutsatsen att InfraLeuna i ekonomiskt hänseende inte kan anses vara gynnat av åtgärderna. Företaget får ingen reel ekonomisk nytta av anläggningarna genom att underhålla och modernisera dem, eftersom de är helt underordnade företagets affärssyfte och företaget i princip är skydligt att endast göra små vinster genom sin verksamhet. För att förbättra kontrollmöjligheterna och på så sätt förhindra att anläggningar genom att avyttras undandras från sitt användningssysfte, anser kommissionen att det är nödvändigt att BvS behåller en andel i InfraLeuna på minst 1 % tills omstruktureringen är slutförd.

3.3 *Fördelar för bolagsmännen*

Bedömningen av stöden stötte på särskilda problem på grund av att Caproleuna och Linde samtidigt uppträdde som utvecklare av produktionsorten och som förvaltare och slutanvändare av infrastrukturen. Det kunde befaras att de i egenskap av andelsägare skulle utnyttja sin ställning otillbörligt till nackdel för andra etablerade företag, för att med offentliga medel uppföra en infrastruktur i produktionsorten som medvetet skulle vara inriktad på deras egna behov. Vidare kunde man inte utesluta att onödiga anläggningar uppfördes till för höga kostnader, eftersom kommissionen till att börja med inte kunde bedöma i vilken mån användningen av medlen kontrollerades. Kommissionen såg även en risk för att Caproleuna och Linde kunde uppnå betydande vinster av sitt deltagande i InfraLeuna utan jämförbara motprestationer.

3.3.1 *Fördelar för bolagsmännen som kunder hos InfraLeuna*

Först undersökte kommissionen i vilken mån det var möjligt för andelsägarna att skaffa sig själva förmånliga villkor (t.ex. lägre priser än för andra avnämare) för att utnyttja InfraLeunas tjänster. I detta avseende konstaterar kommissionen att det finns ett förbud mot diskriminering från InfraLeunas sida. Företaget får inte göra skillnad på sina respektive kunder och lägga andra än objektiva kriterier till grund för sitt utbud av tjänster. Förbudet mot diskriminering kan endast ändras genom enhälligt beslut av bolagsmännen. InfraLeunas företagsstruktur erbjuder enligt kommissionens uppfattning ytterligare en kontrollmekanism. InfraLeuna kommer i slutändan att fullständigt privatiseras, genom att BvS avyttrar sina andelar till andra investerare i produktionsorten, vilket garanterar en bred spridning av intressena. I själva verket har olika företag presenterat bindande anbud och BvS:s andelar planeras för närvarande för försäljning så att 4 % skulle kvarstå i dess ägo. Steag och MEAG kommer vardera att köpa 12,25 %, Rhodia GmbH 10 % och InfraLeuna Beteiligungs GmbH likaså 10 % av andelarna. InfraLeuna Beteiligungs GmbH är ett företag som bildats av fem företag

([21]) Se § 1 i lagen om yrkes- och näringskooperativ (Gesetz betreffend die Erwerbs- und Wirtschaftsgenossenschaften GenG).

som är etablerade i produktionsorten uteslutande för att äga andelar i InfraLeuna. Inget av de deltagande företagen står nära Linde AG eller Caproleuna. Kommissionens godkännande av privatiseringsprojektet är ett uppskjutande villkor för att avtalen om övertagande skall kunna träda i kraft. Detta knippe av olika intressen garanterar att ingen enskild ägare gynnas, eftersom ägarstrukturen leder till en ömsesidig kontroll och ägarna är tvungna att jämka samman sina olika ståndpunkter.

Kommissionen drog slutsatsen att de befintliga mekanismerna faktiskt är ägnade att förhindra att en ägare kan utnyttja sin ställning för att skaffa sig själv en förmånlig ställning. Avtal med avnämarna sluts av InfraLeunas företagsledning, som är bunden av bolagsmannamötets instruktioner. Företagsledningen skall enligt bolagsavtalet ha ett föregående godkännande genom enhälligt beslut av bolagsmännen för att få ingå avtal med bolagsmän i InfraLeuna om värdet av avtalet överstiger 1 miljon mark per år eller 5 miljoner mark under hela löptiden. På så sätt sker en ömsesidig kontroll och beslutsfattandet i bolagsmannamötet präglas av de olika ståndpunkter och intressena och måste ta hänsyn till dessa.

Eftersom kommissionen anser att ett av de viktigaste problemen i fallet är möjligheten att en bolagsman utnyttjar sin ställning, är det enligt kommissionen nödvändigt att förstärka det kontrollsystem som beskrivs ovan. För detta krävs att följande punkter anpassas:

— Bestämmelsen i § 11 i InfraLeunas bolagsavtal måste kompletteras så att en ändring, komplettering eller strykning av § 6.5 a i InfraLeunas bolagsavtal (krav på föregående godkännande av bolagsmannamötet för slutande av avtal med bolagsmän) endast kan göras genom enhälligt beslut av bolagsmännen. Bolagsavtalet måste vidare kompletteras så att denna bestämmelse inte får ändras under de första 15 åren efter det att omstruktureringen slutförts.

— Begränsningen av kravet på enhälligt godkännande till vissa belopp är inte tillräcklig, eftersom det tycks vara möjligt att kringgå bestämmelsen genom vissa avtalsformuleringar. Därför måste begränsningen i § 6.5 a i InfraLeunas bolagsavtal till avtal med bolagsmännen vars totalvärde överstiger 1 miljon mark per år eller 5 miljoner mark under hela avtalets löptid utgå, så att enhälligt godkännande krävs för alla avtal.

— Bolagsavtalet, särskilt § 13.4 och § 3, måste kompletteras så att utdelningsförbudet och InfraLeunas skyldighet att tillämpa principen om låg vinst kvarstår minst 15 år efter det att omstruktureringen slutförts.

— Såsom förklarats beror kontrollen av grundprincipen på att intressena i bolagsmannamötet är spridda. För att detta skall garanteras, skall det för en tid av minst 15 år efter det att omstruktureringen slutförts vara uteslutet att en bolagsman eller ett med denne lierat eller närstående företag förvärvar mer än 24,5 % av ägarandelarna i InfraLeuna.

3.3.2 *Fördelar i egenskap av andelsägare*

Kommissionen har undersökt i vilken utsträckning Caproleuna och Linde i sin position som andelsägare skulle gynnas av bidragen från BvS och delstaten. I detta sammanhang måste man beakta att bolagsmännen för sina ägarandelar på 51 % betalat endast det nominella värdet på totalt 1,53 miljoner mark, medan man måste anta att anläggningstillgångarna och under vissa förhållanden ägarandelarna själva genom de fortskridande åtgärderna kan få en betydande värdestegring, som eventeullt kan realiseras genom försäljning av anläggningstillgångar eller andelar. Mot bakgrund av att denna värdestegring enbart beror på betalningar från de offentliga myndigheterna, såg kommissionen i möjligheten att genom försäljning av anläggningstillgångar och andelar i företaget eller genom utdelningar uppnå en betydande vinst en ur stödsynvinkel relevant eventuell fördel för bolagsmännen.

Beträffande detta konstaterar kommissionen följande: InfraLeunas anläggningstillgångar är till sin användning strikt begränsade till de angivna syftena och för att avyttra dem krävs ett enhälligt beslut av bolagsmannamötet. Enligt § 15.2 i privatiseringsavtalet har InfraLeuna skyldighet att driva anläggningarna under 15 år efter överföringsdagen (1 januari 1996). Anläggningar avskrivs i princip linjärt över långa tidsperioder, motsvarande deras nyttjandetid, vilket innebär att deras bokförda värde inte motsvarar deras verkliga värde. Därför verkar det vara uteslutet att andelsägarna kunde få en ytterligare fördel av försäljning, förutsatt att anläggningarna avskrivs eller att deras värde efter en nyttjandetid på 15 år kommer att vara försvinnande litet. Dessutom är kostnaderna för att nedmontera enskilda anläggningar mycket höga, så att värdet av de enskilda delarna knappast täcker dem, särskilt inte efter 15 år. Utdelningarna till bolagsmännen på grundval av deras andelar i InfraLeuna är begränsade till högst 10 % av grundkapitalet. Om ägarandelar övergår till andra ägare gäller begränsningarna även för dessa.

Kommissionen har dragit slutsatsen att man under dessa förutsättningar i princip kan utesluta att andelsägarna skulle gynnas. Att realisera anläggningarnas värde genom avyttring är i prakitiken omöjligt, eftersom demonteringskostnaderna i regel är högre än värdet av de enskilda delarna och följaktligen knappast kan realiseras efter en demontering. En försäljning av anläggningstillgångar skulle dessutom inte tillföra andelsägarna medel, utan endast företaget, och för dessa medel gäller de bekanta begränsningarna för utdelningar till bolagsmännen. Även om det bokförda värdet av anläggningstillgångarna skulle öka, tycks det vara uteslutet att detta skulle leda till någon nämnvärd ökning av ägarandelarnas marknadsvärde utöver deras nominella värde, eftersom en ökning av det effektiva värdet på grundval av förväntad avkastning är utesluten på grund av skyldigheten att tillämpa principen om låg vinst, begränsningen av utdelningen till högst 10 % av det satsade kapitalet

och att en eventuell köpare fortsättningsvis är bunden till företagets syfte. Detta förhindrar bolagsmännen att tillgodogöra sig värdet av de statligt stödda tillgångarna genom stora utdelningar och gör det ointressant för en investerare utanför produktionsorten att förvärva andelar. Kommissionen beaktade även att en fastförräntad penningplacering på den fria kapitalmarknaden ger en minsta avkastning på 4–5 % och vid en högre riskvillighet kan avkastningen lätt bli 10 %. År 1997 kunde man exempelvis genom köp av aktier få en avkastning på upp till 40 %. Följaktligen, och med hänsyn tagen till den omständigheten att en vinst för InfraLeuna och därmed en vinstutdelning är osannolik och kapitalplaceringen därför är riskfylld, är en högsta utdelning på 10 % rimlig.

På grundval av dessa överväganden drog kommissionen slutsatsen att andelsägarna inte gynnas ekonomiskt. För att under alla förhållanden utesluta en oberättigad fördel kräver dock kommissionen av Tyskland att en oberoende sakkunnig gör en analys av marknadsvärdet av ägarandelarna i InfraLeuna. Analysen måste grunda sig på värdet av InfraLeunas förväntade resultat under en tid av 15 år och inte på grundval av de utdelade vinsterna. Köpare av ägarandelar måste erlägga ett pris som motsvarar det marknadsvärde som framkommer genom analysen. Om det skulle visa sig att marknadsvärdet faktiskt är högre än andelarnas nominella värde, måste Caproleuna och Linde betala ett belopp som motsvarar skillnaden till BvS. Vidare måste InfraLeunas skyldighet att driva anläggningarna under 15 år efter det att omstruktureringen avslutats (31 december 2000) fastställas genom ändring av § 15.2 i privatiseringsavtalet. På detta sätt säkerställs att anläggningarnas värde efter 15 års användning faktiskt har minskat så mycket att det är uteslutet att en försäljning skulle ge någon vinst.

3.3.3 *Fördelar i egenskap av utvecklare av produktionsorten*

Kommissionen befarade att Caproleuna och Linde i sin roll som utvecklare av produktionsorten kunde påverka uppförandet av anläggningarna så att de skulle anpassas till deras fördel efter deras egna behov. Det var även okänt i vilken utsträckning utgifterna kontrollerades med avseende på de enskilda åtgärdernas nödvändighet och kostnadernas storlek. Här såg kommissionen en risk för att antingen Caproleuna och Linde eller de uppdragstagare, som utförde arbetena, skulle redovisa för höga kostnader och att offentliga medel på så sätt skulle slösas bort. Ett annat problemkomplex gällde betalningen av incitament till Caproleuna och Linde på 25 % av de belopp som inte utnyttjades och därför återgick till BvS.

Kommissionen konstaterade till att börja med att Caproleuna och Linde endast delvis kunde påverka genomförandet av omstrukturerings- och investeringsåtgärderna. De åtgärder som krävs fastslogs redan innan InfraLeuna bildats och privatiseringsavtalet undertecknats. Kommissionen kunde övertyga sig om att alla planerade åtgärder är förtecknade i affärsplanen, som i form av en bilaga utgör en del av privatiseringsavtalet, och att omstruktureringsprogrammet följaktligen slagits fast redan innan privatiseringsavtalet ingicks. I affärsplanen redogörs i detalj för de enskilda åtgärderna, de ifrågavarande tomterna, respektive byggnadsdelar m.m., inklusive de beräknade kostnaderna. I utarbetandet av affärsplanen deltog såväl anställda i Caproleuna, Linde och BvS som oberoende experter. Dessutom granskades planen av BvS:s ledningskommitté, som sänkte de ursprungligen beräknade kostnaderna på 960 miljoner mark till 800 miljoner mark ([22]). Bolagsmannamötet kan med enkel majoritet besluta om omarbetningar och ändringar av affärsplanen, men BvS har dock en kontrollmöjlighet. BvS kan motsätta sig en ändrad affärsplan, vilket innebär att bolagsmannamötet sedan måste stå enat bakom ändringarna. Om enhällighet inte uppnås, skall tvisten avgöras genom ett objektivt skiljedomsförfarande enligt § 27 i privatiseringsavtalet.

På grundval av de mekanismer som beskrivs ovan och det faktum att investerings- och omstruktureringsprogrammet slagits fast redan före privatiseringen, drog kommissionen slutsatsen att Caproleuna och Linde i princip inte hade möjlighet att anpassa anläggningarna till sina speciella behov. I vilket fall som helst kommer detta att kontrolleras genom att Tyskland kvartalsvis skall lämna en investeringsrapport till kommissionen, som dessförinnan granskats av en oberoende expert med avseende på kostnaderna för och nödvändigheten av åtgärderna.

Beträffande den löpande kontrollen av utgifterna, konstaterar kommissionen att InfraLeuna tillämpar bestämmelserna i lagstiftningen om offentlig upphandling och särskilt bestämmelserna i kommissionens riktlinjer om offentlig upphandling. För uppdrag, som enligt dessa bestämmelser inte behöver upphandlas genom offentligt anbudsförfarande, är InfraLeuna skyldigt att inhämta anbud från minst tre kompetenta anbudsgivare, om det inte rör sig om bagatellartade uppdrag. Detta har Tyskland uttryckligt försäkrat. Beslut om tilldelning av kontrakt skall InfraLeuna fatta på grundval av kostnads- och kvalitetssynpunkter. I § 11.3 a i privatiseringsavtalet anges att vid likvärdiga anbud skall särskild hänsyn tas till företag i de nya delstaterna. Tyskland har försäkrat att denna goodwill-klausul kommer att strykas i överensstämmelse med kommissionens yttrande av den 7 juli 1997 och Tysklands meddelande av den 9 september 1997. Såsom redan förklarats skall BvS varje kvartal kontrollera hur InfraLeuna använder sina medel. BvS kan motsätta sig en höjning av de belopp som anges i affärsplanen, vilket innebär att bolagsmannamötet sedan måste besluta enhälligt om detta för att höjningen skall kunna genomföras. Om enighet inte uppnås skall även här ett skiljemannaförfarande inledas enligt § 27 i privatiseringsavtalet. Om BvS finner att medel använts för andra ändamål än de avsedda eller om för höga kostnader anslagits, måste man först försöka

([22]) I InfraLeunas affärsplan förtecknas i detalj alla åtgärder, inklusive de planerade kostnaderna. BvS:s ledningskommitté kunde därför, till skillnad från vid andra privatiseringsprojekt, för första gången ingående analysera nödvändigheten av och kostnaderna för de enskilda åtgärderna. Kommissionen antar därför att nödvändiga korrigeringar gjorts för att sänka eventuellt för högt anslagna kostnader till en lämplig nivå.

uppnå enighet bland bolagsmännen, och om detta inte lyckas skall skiljemannaförfarandet enligt § 27 i privatiseringsavtalet genomföras.

Enligt kommissionens uppfattning har BvS infört de kontrollmekanismer som krävs för att inte endast som bolagsman utan även som finansiär av de nödvändiga investeringarna genom godkännande- och vetorätt kunna utöva en absolut, precis och löpande kontroll av storleken av och ändamålsenligheten med investeringarna och omstruktureringen. Anbudsförfarandet för uppdragen och inhämtandet av olika anbud utgör en ytterligare garanti för att kostnaderna inte anslås för högt, utan att uppdragen genomförs till marknadsmässiga priser.

Kommissionen anser slutligen att incitamentssystemet innehåller ännu en kontrollmekanism för att minska kostnaderna. Att låta Caproleuna och Linde få del av besparingarna bidrar till att begränsa åtgärderna till det strikt nödvändiga och förtjänar därför i princip bifall. En sådan incitamentsbetalning till DOW Chemical Company har kommissionen även godkänt som stöd i sitt beslut nr 96/545/EG ([23]).

Därefter undersökte kommissionen om sakförhållandena i dessa båda fall var jämförbara för att kunna bedöma om incitamentssystemet till förmån för Caproleuna och Linde kunde godkännas på samma sätt som det för DOW Chemical Company. I princip var utgångspunkten att betalningen av bidrag till investerarna i båda fallen innebar beviljande av betalningar från de offentliga myndigheterna. DOW Chemical Company övertog produktionsanläggningarna av THA med målet att omstrukturera dem och i slutändan bedriva en vinstgivande produktion. För detta ändamål satsade investeraren betydande belopp av egna medel, medan Caproleuna och Linde endast bidrar finansiellt med ett belopp som motsvarar grundkapitalet. I gengäld kan de heller inte räkna med någon avkastning på sitt ägande i InfraLeuna, förutom den ovissa utdelningen på högst 10 % av dess grundkapital.

Tyskland hävdade att i motsats till fallet med DOW Chemical Company, där fördelen huvudsakligen, om än inte uteslutande, tillkom investerarna, medför investerarnas deltagande i ägandet i fallet InfraLeuna huvudsakligen en fördel för de offentliga myndigheterna. BvS beviljade incitamentsbetalningen som motprestation för denna fördel. Caproleuna och Linde ställde sin expertis till förfogande och skulle överta BvS:s uppgift att utveckla produktionsorten, locka nya investerare att etablera sig och tillhandahålla infrastrukturen. Vidare skulle de ställa till förfogande finansiella och personella resurser. Exempelvis var under hela året 1995 en grupp oberoende konsulter, som engagerats av Caproleuna och Linde, sysselsatta med att definiera de nödvändiga investeringarna och utarbeta en kostnadsanalys. Vidare skulle besparingar uppnås under ledning av Caproleuna och Linde, vilket gjorde deras deltagande absolut önskvärt. Av betydelse i detta sammanhang var insikten om att de var de två största investerarna i produktionsorten Leuna och följaktligen hade stor erfarenhet av att genomföra omstrukturerings- och investeringsåtgärder, att man alltså kunde utnyttja deras erfarenheter. Mot bakgrund av detta föreslog THA på sin tid att de båda företagen skulle få del av alla besparingar, och då måste deras andelar å ena sidan vara tillräckligt stora för att faktiskt utgöra ett lockande incitament, å andra sidan måste de dock även vara proportionella mot den totala omfattningen av åtgärderna. Slutligen enades man om en begränsning på respektive högst 20 miljoner mark. Incitamentsbetalningen är alltså för Caproleunas och Lindes del en resultatberoende ersättning för det bidrag som investerarna ger.

Kommissionen kunde dock inte instämma i denna argumentation. Planen för InfraLeuna baserar sig på grundtanken att den faktiska fördelen för alla deltagande, inbegripet investerarna och andelsägarna, uteslutande består i tillhandahållandet av infrastrukturen och etablering av nya investerare i produktionsorten. Härvidlag är det av avgörande betydelse att en ersättning betalas för att ta i anspråk InfraLeunas tjänster, som täcker samtliga kostnader, inklusive utvecklingskostnaderna. Endast på grundval av denna princip, som Tyskland upprepade gånger förklarat, kan kommissionen dra slutsatsen att ingen av delägarna får någon fördel som är relevant ur stödsynvinkel. Beviljandet av incitamentsbetalningen skulle stå i motsättning till detta system. För det första har Tyskland inte kunnat påvisa vilka kvalitativa och kvantitativa prestationer investerarna bidragit med. Följaktligen ansåg kommissionen att investerarna inte bidragit med någon motprestation, vilket innebär att en ersättning är oberättigad. Tvärtom framstår det statliga bidraget som en ensidig prestation från de offentliga myndigheternas sida, vilket är ett väsentligt inslag i begreppet statligt stöd. För det andra innebär incitamentsbetalningen en ekonomisk fördel för investerarna, som inte kan godkännas som stöd, eftersom Caproleuna och Linde, till skillnad från DOW Chemical Company, inte ger något nämnvärt bidrag till planen som helhet.

Kommissionen drar därför slutsatsen att incitamentsbetalningen inte kan godkännas.

Slutsats av punkt 3: Bidraget på 700 miljoner mark för investeringar och omstrukturering innehåller inget statligt stöd. För att detta skall vara säkerställt, måste dock olika villkor och åligganden uppfyllas.

4. **Rörelsemedel**

BvS ställer under omstruktureringsfasen 30 miljoner mark till förfogande för InfraLeuna som rörelsemedel. Även användningen av de beviljade rörelsemedlen måste redovisas kvartalsvis. För detta ändamål skall underlag företes för BvS, som gör det möjligt för BvS att i efterhand ta del av och kontrollera utgifternas storlek och nödvändighet. För utgifter som InfraLeuna kan täcka med egna intäkter får inga offentliga medel utbetalas.

I princip hyser kommissionen betänkligheter mot beviljande av rörelsemedel, eftersom befriandet från kostnader kan leda till en ekonomisk fördel och följaktligen till att konkurrensen inom gemenskapen snedvrids.

([23]) Se fotnot 11.

Enligt kommissionens uppfattning bör dock utbetalningen av rörelsemedel i InfraLeunas fall bedömas på precis samma sätt som de offentliga myndigheternas övertagande av kostnaderna för investeringar och omstrukturering. Enligt detta kan man utesluta ett gynnande av InfraLeuna, eftersom företaget inte får använda medlen till sin egen fördel, utan måste använda dem för det syfte och den verksamhet som anges i bolagsavtalet. Slutanvändarna kan inte gynnas, eftersom de kostnader som betalas med de utbetalda rörelsemedlen skall tas med i priskalkylerna, vilket innebär att priserna inte kan sänkas. Inte heller bolagsmännen i InfraLeunas gynnas, eftersom de kontrollmekanismer som beskrivs ovan, i förekommande fall i den form som kommissionen anser nödvändig, är tillräckliga för att förhindra att medlen används till andra syften än det avsedda.

Slutsats: Bidraget på 30 miljoner mark som rörelsemedel för InfraLeuna innehåller inget statligt stöd.

5. **Förlustutjämningen**

InfraLeuna har en komplicerad struktur, som vilar på jämvikt mellan de olika intressena och uteslutning av fördelar för och diskrimineringar av enskilda delägare. Kommissionen välkomnar planen och bedömer att den i grunden är positiv. Trots det välbalanserade kontrollsystemet kvarstår dock en risk, som består i att fritt förfogbara medel för förlustutjämning kan användas för att subventionera priserna. En avslutande positiv bedömning av planen kan därför enligt kommissionens uppfattning endast göras om en prissubventionering definitivt utesluts genom förbud mot förlustutjämning. Ur kommissionens synvinkel är det inte heller nödvändigt att överta förlusten. Tyskland har förklarat att en förlustutjämning främst avtalades för att för säkerhets skull kompensera olika enskilda risker, vars omfattning och sannolikhet inte kunde förutses då avtalet undertecknades. En sådan ”förebyggande” säkerhetsåtgärd kan kommissionen inte godta, och tillgängliga uppgifter visar att riskerna inte förverkligats.

Slutsats: Kommissionen drar därför slutsatsen att förlustutjämningen inte kan godkännas. Om en sådan blir nödvändig, måste den anmälas enskilt till och godkännas av kommissionen.

6. **Tredje parts särskilda intressen**

Kommissionen konstaterar att de betänkligheter som framförts av tredje part är ogrundade. Den övervägande delen av åtgärderna innehåller inget stöd; ett indirekt gynnande av enskilda företag, alltså möjligheten att sänka produktionskostnaderna och förbättra konkurrenskraften, kan uteslutas. Följaktligen behövs ingen kapacitetsminskning enligt gemenskapens rambestämmelser för syntetfiberindustrin.

Dessutom gäller de erbjudna tjänsterna till största delen regionalt begränsade infrastrukturtjänster. Både missbruk av de utbetalda medlen och även för högst anslagna enskilda kostnadsfaktorer är uteslutna på grund av det långtgående kontrollsystemet. InfraLeunas koncept att göra reklam för produktionsorten med företag som finns på plats och att nämna dessa företag vid namn i annonserna är ur kommissionens synvinkel inte klandervärt förutsatt att dessa företag bär en rimlig andel av kostnaderna. Eftersom kostnaderna delas lika mellan InfraLeuna och respektive företag är denna förutsättning uppfylld.

Kommissionen har vidare kunnat undanröja farhågorna för att konkurrenter till Caproleuna och Linde skulle förhindras att etablera sig i regionen. I de nya delstaterna och särskilt i delstaten Sachsen-Anhalt finns ett överskott på industrimark, som varje företag kan förvärva när som helst, vilket innebär att konkurrenter kan etablera sig där på samma villkor som Caproleuna och Linde.

Beträffande etableringen speciellt i Leuna och ett eventuellt delägarskap i InfraLeuna, konstaterar kommissionen att privatiseringsavtalet innehåller ett skydd mot konkurrens: Enligt § 6.2 i privatiseringsavtalet har bolagsmännen vetorätt om BvS tar i bruk sin optionsrätt att avyttra etableringstomter till direkta konkurrenter till InfraLeuna eller de andra bolagsmännen. I § 3.4 i privatiseringsavtalet anges att en direkt konkurrent till en bolagsman endast kan förvärva andelar i InfraLeuna med uttryckligt godkännande av alla bolagsmän. Detta är av betydelse med tanke på BvS:s säljoption (§ 3.5 i privatiseringsavtalet), som förpliktar Caproleuna och Linde AG att avyttra 1 % av sina respektive andelar till en investerare som utsetts av BvS.

Beträffande detta konstaterar kommissionen att en generell förbehållsklausul vid intagande av nya delägare i ett aktiebolag (GmbH) är bolagsrättsligt vanligt, och att därutöver alla andelar förutom 4 % redan är avsedda för försäljning, så att konkurrensskyddet i § 3.4 i privatiseringsavtalet knappast längre är relevant. På grund av att den är så vanligt förekommande ger bestämmelsen enligt kommissionens uppfattning inte anledning till invändningar.

Annorlunda förhåller det sig dock enligt kommissionens uppfattning med vetorätten enligt § 6.2 i privatiseringsavtalet. Ett generellt förbud mot konkurrenter, som denna bestämmelse tycks möjliggöra, kan inte berättigas. Med tanke på balansen mellan de deltagande intressena och principen om icke-diskriminering, som InfraLeuna förbundit sig till, skulle ett sådant generellt förbud tvärtom vara oförenligt med grundtanken bakom företaget.

7. **Slutsats**

Kommissionen bedömer den plan som ligger till grund för InfraLeuna i sin helhet som positiv. Privatiseringen av den kemiska produktionsortenställde de offentliga myndigheterna

inför en svår uppgift. Å ena sidan måste man ta hänsyn till de rådande förhållandena i produktionsorten, å andra sidan gällde det att samtidigt hålla jämna steg med utvecklingen, att tillgodose de etablerade företagens behov och att uppfylla de förpliktelser som de offentliga myndigheterna övertagit i samband med privatiseringen. Efter att THA/BvS i flera år förgäves försökt finna en privat investerare för infrastrukturen, är den plan som utvecklats den bästa lösningen ur kommissionens synvinkel. Härigenom kan de offentliga myndigheterna uppfylla sitt ansvar för privatiseringen av företagen i de nya delstaterna och slutföra denna uppgift.

Undersökningarna har visat att de planerade åtgärderna inte gynnar någon av delägarna, förutsatt att de villkor som kommissionen ålagt blir uppfyllda. Åtgärderna gör det möjligt för InfraLeuna att överleva, och under tiden efter det att omstruktureringen avslutats kommer företaget att ha ett balanserat kassaflöde, vilket innebär att finansieringen av InfraLeuna kan anses vara säkerställd på lång sikt.

Kommissionen konstaterar vidare att det bör vara möjligt att klara av den höjning av kostnaderna för investerings- och omstruktureringsåtgärder som behövs. Om det skulle visa sig att det krävs kompletterande åtgärder, eller om kostnaderna för investerings- och omstruktureringsåtgärder skulle stiga på grund av externa faktorer, kan högst 100 miljoner mark av det belopp som är avsett för uppröjningsåtgärder användas för investeringar eller omstruktureringsåtgärder. Omdirigeringen av medlen får dock endast ske med BvS:s godkännande, som skall kontrollera att åtgärderna är nödvändiga och ändamålsenliga. Ytterligare omfördelningar mellan olika budgetposter får inte göras.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Följande finansiella bidrag som Tyskland beviljat InfraLeuna Infrastruktur und Service GmbH (nedan kallat InfraLeuna) innehåller inget statligt stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i EG-fördraget:

Bidrag till investeringar och omstrukturering på högst	700 miljoner mark
Bidrag till uppröjning på högst	288 miljoner mark
Rörelsemedel på högst	30 miljoner mark
Totalt	1 018 miljoner mark

Artikel 2

En icke kvantifierbar del av kostnaderna för undanröjande av miljöskador på totalt 150 miljoner mark är statligt stöd enligt artikel 92.1 i EG-fördraget, som dock är förenligt med den gemensamma marknaden. Det resterande beloppet innehåller inget statligt stöd.

Artikel 3

Tyskland skall se till att alla de tjänster som InfraLeuna ställer till förfogande och erbjuder skall tillhandahållas mot rimlig ersättning på icke-diskriminerande grund och utan undantag till alla företag som är etablerade i produktionsorten.

Artikel 4

Tyskland skall se till att privatiseringsavtalet mellan InfraLeuna, Linde AG, Caproleuna GmbH och Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben samt InfraLeunas bolagsavtal ändras enligt följande:

1) Privatiseringsavtalet och särskilt § 12 i detta skall ändras så att Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben inte kan överta förlustutjämningen på 50 miljoner mark.

2) Privatiseringsavtalet och särskilt § 3 i detta skall ändras så att Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben under den tid omstruktureringen pågår (till den 31 december 2000) behåller minst 1 % av ägarandelarna i InfraLeuna.

3) Privatiseringsavtalet skall dessutom ändras så att ingen av bolagsmännen under den tid omstruktureringen pågår och 15 år därefter får äga mer än 24,5 % av andelarna. Tyskland skall verka för att Caproleunas och Linde AG:s ägarandelar minskas till 24,5 % vardera. För detta ändamål skall tillägget i § 3.5 andra meningen, ”[…] nach Ablauf der Restrukturierungsphase ”[…], utgå för att BvS när som helst skall kunna utnyttja sin säljoption. § 3.3 första meningen skall ändras så att ingen köpare kan överta mer än 24,5 % av InfraLeunas grundkapital.

4) Goodwill-klausulen i § 11.3 i privatiseringsavtalet skall utgå.

5) Privatiseringsavtalet och särskilt § 11.3 b i detta skall ändras så att InfraLeuna för investeringar och omstrukturering får använda högst 100 miljoner mark av det belopp som BvS ställt till förfogande för uppröjningsåtgärder endast om det visar sig nödvändigt att genomföra ytterligare investerings- och omstruktureringsåtgärder, eller om kostnaderna för investerings- och omstruktureringsåtgärder stiger på grund av externa faktorer. Medlen får dock endast omdirigeras med BvS:s godkännande. BvS skall

under medverkan av en oberoende expert kontrollera att åtgärderna är nödvändiga och ändamålsenliga. Ytterligare omfördelningar får inte göras.

6) § 14.4 tredje stycket i privatiseringsavtalet skall utgå.

7) I § 6.2 andra meningen i privatiseringsavtalet skall orden ”oder die an direkte Wettbewerber der InfraLeuna” utgå.

8) § 15.2 i privatiseringsavtalet skall ändras så att InfraLeunas skyldighet att förvalta infrastrukturen kvarstår under minst 15 år efter det att omstruktureringen avslutats (31 december 2000).

9) § 11 i privatiseringsavtalet skall kompletteras så att § 6.5 a i InfraLeunas bolagsavtal endast kan ändras, kompletteras eller strykas genom enhälligt beslut. Vidare skall orden ”soweit der Gesamtwert des Vertrages DM 1 Mio. p.a. oder DM 5 Mio. über dessen Laufzeit übersteigt” i § 6.5 a i InfraLeunas bolagsavtal utgå.

10) InfraLeunas bolagsavtal skall ändras så att varken InfraLeunas skyldighet att tillämpa principen om låg vinst, förbudet mot diskriminering (§ 3) eller förbudet mot utdelningar (§ 13.4) kan ändras under minst 15 år efter det att omstruktureringen avslutats.

Artikel 5

Tyskland skall se till att de som köper andelar i InfraLeuna betalar marknadsmässiga priser. Andelarnas marknadsvärde skall fastställas av en oberoende sakkunnig. Utlåtandet om marknadsvärdet skall grunda sig på värdet av avkastningen under en period av 15 år efter det att omstruktureringen avslutats samt de icke utbetalda vinsterna. Om det är nödvändigt skall privatiseringsavtalet och InfraLeunas bolagsavtal ändras. Om det dessutom skulle visa sig att marknadsvärdet är större än det nominella värdet av andelarna, skall Tyskland verka för att Caproleuna och Linde AG betalar ett belopp som motsvarar värdeskillnaden till BvS.

Artikel 6

1. Tyskland skall inom en månad från den dag då avtalet ändrats till kommissionen överlämna en kopia av det ändrade avtalet.

2. Tyskland skall till kommissionen anmäla alla avvikelser från det ändrade avtalet och alla beviljanden av skattemässiga eller andra fördelar enligt artikel 93.3 i EG-fördraget.

Artikel 7

1. Tyskland skall till kommissionen överlämna halvårsrapporter om de framsteg som uppnåtts i omstruktureringen och om utbetalda medel, som beviljats under de olika posterna i privatiseringsavtalet, för att kommissionen skall kunna kontrollera att det föreliggande beslutet efterlevs. Rapporterna skall överlämnas under det första halvåret efter rapportperioden.

2. Tyskland skall till kommissionen överlämna de underlag som anges i § 10.3 och § 11.3 i privatiseringsavtalet, de underlag som anges i § 14.3 och kvartalsvisa investeringsrapporter, som dessförinnan skall bedömas av en oberoende expert med avseende på kostnaderna och åtgärdernas nödvändighet. Även den slutavräkning som nämns i § 14.4 skall överlämnas till kommissionen.

Artikel 8

Tyskland skall avstå från alla ytterligare utbetalningar av medel till InfraLeuna för att understödja den omstruktureringsplan, som detta beslut gäller.

Artikel 9

Tyskland skall inom två månader från dagen för delgivningen av detta beslut underrätta kommissionen om de åtgärder som har vidtagits för att följa detta beslut.

Artikel 10

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 25 november 1998.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen